

«МИ СВДЧИМО ПРО СИЛУ БОЖУ, ЯКА ДІЄ У ЛЮДСЬКІЙ СЛАБКСТІ», – владика Богдан у день 65-ліття Апостольського екзархату

17.04.2024 р.

17 квітня 2024 року виповнилося 65 років від дня створення і проголошення Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії.

«65 років тому у нашій Церкві серед людей була велика радість. Сьогодні, крім радості, ми висловлюємо велику вдячність Богові за те, що Він не покинув наш народ на вигнанні і нашу Церкву у той час, коли комуністичний безбожний режим топтав гідність і свободу українського народу. З ініціативи "доброго Папи" Івана ХХІІІ було створено наш Екзархат, який служив нашому народові і був голосом мовчазної Церкви та свідком віри єпископів, священників, монашества і мирян. А відтак ми свідчимо про силу Божу, яка діє у людській слабкості», – промовив після Архиерейської Божественної Літургії у храмі Воскресіння Христового в м. Ассижі апостольський екзарх Преосвященний владика Богдан, який разом з духовенством брав участь у реколекціях спільно зі священниками з Єпархії святого Володимира Великого в Парижі.

На урочистій Архиерейській Літургії співслужили також: владика Діонісій, апостольський екзарх для українців-католиків візантійського обряду в Італії, владика Гліб, апостольський адміністратор єпархії святого Володимира Великого в Парижі для українців візантійського обряду у Франції, апостольський делегат у Швейцарії і країнах Бенілюксу, та владика Максим, єпископ-помічник Донецького екзархату УГКЦ, який є реколектантом вище згаданих реколекцій.

Від імені священників Апостольського екзархату о. Роман Врущак, синкел у справах духовенства та священничих родин, також принагідно висловив слова вдячності за служіння і провід владики Богдана, вітаючи архиерея з третьою річницею від дня його інтронізації на Апостольського екзарха у Німеччині та країнах Скандинавії, яка відбулась 18 квітня 2021 року у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці у Мюнхені.

А відтак цього дня владику Богдана вручив усім єпископам та священникам пам'ятні дарунки з нагоди 65-ліття від дня заснування Апостольського екзархату.

«Вдячний Вам за дотеперішнє вірне і жертвовне служіння. У молитві зичу Вам сили і благодаті Святого Духа у голошенні Слова Божого, у ревному священнодійстві Святих Таїнств та у пастирському провіді довіреного Вашій духовній опіці люду Божого», – йдеться у подячній грамоті, яку отримали священники апостольського екзархату.

Також з нагоди 65-ліття Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії Преосвященний владику Богдан звернувся своїм [посланням](#) до духовенства, монашества і вірних.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ВІТАЄМО НАШОГО АРХИЄРЕЯ!

18.04.2024 р.

18 квітня 2024 року минуло три роки від дня, коли Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав увів на престол Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії Преосвященного владика Богдана.

З цієї нагоди духовенство, монашество та миряни вітають свого архиєрея і дякують за ревне служіння на чолі Апостольського екзархату.

Дякуємо Вам за Вашу молитву, в якій здіймаєте руки до Господа і взиваєте про благодать для всіх повірених Вам вірних. Дякуємо Вам за слово, яким провадите, будуєте та об'єднуєте всіх у Господі.

Сьогодні у вдячності молимося за Вас до Бога і просимо Вам сміливості в Господі безстрашно проголошувати Слово Боже, щоб наповнився цей світ плодами праведності.

Многих і благих Вам літ!

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ВІТАЄМО ВЛАДИКУ ПЕТРА!

25.04.2024 р.

Сьогодні, 25 квітня, свій День народження святкує єпископ-емерит Петро Крик, який в період 2001–2021 років був апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.

«У цей день, коли Ви святкуєте своє 79-ліття, еднеємося з Вами духом та молитовною подякою Господеві за дар Вашого життя», – написав у вітальному листі Преосвященний владика Богдан, вітаючи владика Петра з днем народження.

Також апостольський екзарх відзначив працю та служіння свого попередника.

«У рік, коли наш Апостольський Екзархат відзначає своє 65-ліття, ми з вдячністю спогадуємо Ваше довголітнє служіння апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії та щиро дякуємо Вам за всі труди і молитви, які Ви вклали у запевнення життя і подальшого розвитку нашого Екзархату», – йдеться у привітанні архиєрея.

«Нехай Всемилостивий Господь, за молитвами блаженного священномученика Петра та блаженної Едігни, і надалі благословить Вас своїми щедрими дарами, а Пресвята Богородиця, Мати Божа неустанної помочі, покриває Вас своїм небесним омофором на многая і блага літа!», – побажав, завершуючи свій лист, владика Богдан.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«Ми свідчимо про силу Божу, яка діє у людській слабкості», – владика Богдан у день 65-ліття Апостольського екзархату	1
Вітаємо нашого архиєрея!	3
Вітаємо владика Петра!	4
Випуск 52 «Хроніки періоду великої війни»	7
Горювати, щоб жити. Психотерапевт Олег Романчук про вплив горя й втрати на тіло, думки й емоції.....	8
УКУ долучився до проєкту ресоціалізації українських ветеранів	9
У Кобурзі відбулось перше богослужіння для українців	11
«Божий мир приходить у людському серці, повному жертвовної любові», – владика Богдан	12
Український Великдень у Байройті	14
Папа: помолімося за тих, що загинули в божевіллі війни в Україні.....	15
Пастирські відвідини в Ісландії	16
Глава УГКЦ у 112-й тиждень війни: росія застосовує диявольську тактику – нищити не тільки людське життя, а і тих, хто йому служить.....	17
Накази бувають і злочинні	18
Глава УГКЦ зустрівся з делегацією Єпископської конференції Німеччини	22
Підтримуємо українців	24
Діти зі Львова та Ужгорода зустрілися з Папою Франциском.....	25
Блаженніший Святослав пояснив, чому УГКЦ в Україні святкує Пасху за старим стилем.....	26
Україна – кузня майбутнього.....	27
Владика Степан Сус на саміті Світового конгресу українців: Завдання Церкви – допомогти українцям зберегти власну ідентичність	28
У Мюнхені встановлено новий пам’ятник жертвам Голодомору.....	30
«Божа любов виявилася сильнішою від усякого зла», – владика Богдан у неділю Мироносиць	32
Це кінець часів ч. 2.....	34
Не витримало серце.....	42
Цього дня у 1945 році відбувся арешт ієрархії УГКЦ	44
Отець Юрій Ковальський – в’язень Аушвіца	45

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владика, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

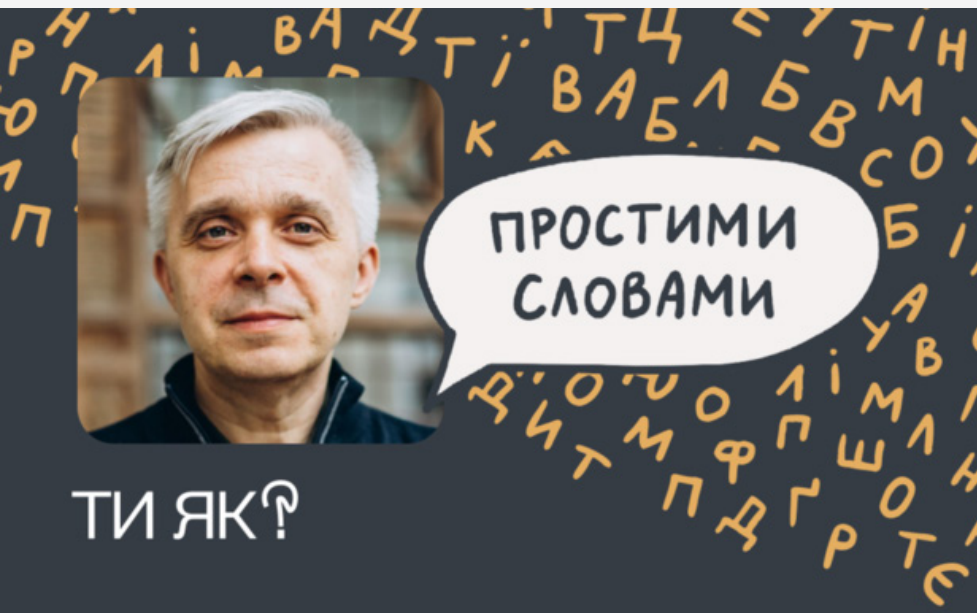

24.02.2022 – ?

Випуск 52 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: Александер Малаховський

ГОРЮВАТИ, ЩОБ ЖИТИ. ПСИХОТЕРАПЕВТ ОЛЕГ РОМАНЧУК ПРО ВПЛИВ ГОРЯ Й ВТРАТИ НА ТІЛО, ДУМКИ Й ЕМОЦІЇ

21.03.2024 р.

Втрати стали невіддільною частиною життя під час війни. Але наш досвід не завжди підказує, як давати собі раду з горем і як підтримувати інших на цьому шляху. Розмова з Олегом Романчуком додає ясності та глибини в розуміння теми, про яку ми звикли мовчати.

Що трапляється з нами, коли близька людина йде з життя?

Як ми проживаємо горе, які процеси є нормальною реакцією на втрату, а які потребують додаткової психологічної допомоги?

Як маємо підтримувати тих, хто проживає втрату?

Що каже про стадії горювання сучасна наука і яку мудрість ми можемо віднайти в українських традиціях жалоби?

Про все це співведучі подкасту [«Простими словами»](#) Марк Лівін і Софія Терлез спілкувалися з лікарем-психотерапевтом дитячим психіатром, директором Інституту психічного здоров'я УКУ у новому епізоді «Наука стійкості».

Ділимося кількома рекомендаціями як підтримати того, хто проживає втрату:

- Найперша річ – це бути поруч. І бути поруч не один день. Основне, що ми можемо сказати словами, це «Я співчуваю». Усе інше ми кажемо очима, дотиком і присутністю.
- Ми деколи думаємо, що є якісь слова, які можуть зробити так, що людині стане добре, біль мине, але таких слів немає. Іноді ці слова – це так звані псевдовтішання, вони лише руйнують стосунки. Ми можемо підтримати практичною допомогою або запитати: «Як я можу тебе підтримати? Що я можу для тебе зробити?».
- Це справді непросто. Але розділяти біль – це один із найвищих виявів нашої людяності. Ми відчуваємо, наскільки ми потребуємо одне одного. І справжня дружба народжується, коли ми проходимо через випробування. Оті важкі миті, коли ми були разом, деколи стають основою для дорослих стосунків, які є величезним скарбом на все життя.

Джерело: сайт УКУ

УКУ ДОЛУЧИВСЯ ДО ПРОЄКТУ РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ

29.03.2024 р.

З початком війни росії проти України у 2014 році сотні тисяч українців долучилися до лав Сил оборони. Після початку повномасштабного вторгнення кількість воїнів зростає. За підрахунками Міністерства ветеранів, після завершення російсько-української війни кількість ветеранів в Україні може становити понад 4 мільйонів осіб. Значна частина з них потребуватиме медичної та психоемоційної реабілітації, а разом і повноцінної ресоціалізації у суспільство.

Аби сприяти процесу реінтеграції ветеранів до цивільного життя, Український католицький університет долучився до проекту «Ресоціалізація українських ветеранів», який реалізують благодійний фонд «Unbroken», хорватський дайвінг-клуб «Немо-Адріатик».

Проект має на меті об'єднати зусилля, задля створення мережі ресурсів, практичних і теоретичних знань, аби надати умови для успішної соціалізації ветеранів України.

«Повномасштабна війна триває в Україні два роки, і воїни, які повертаються з фронту додому, повертаються в суспільство. Дуже важливо їх залучати до різноманітних програм. Не забувати про них. Хорватські ветерани можуть поділитись своїм досвідом у цьому, як ніхто інший», – зазначила керівниця проекту «Ресоціалізація українських ветеранів» Андреа Вердріна.

Пілотний етап проекту відбувся минулої осені в Хорватії, на березі Адріатичного моря. У березні 2024 року стартував другий етап, у межах

якого волонтери з Хорватії навчали українських ветеранів дайвінгу як методу для ментальної та фізичної реабілітації ветеранів. Учасниками стали 10 бійців російсько-української війни. Серед них – керівник Офісу у справах ветеранів та їхніх родин Павло Коваль та випускник УКУ Андрій Лібич.

«Задум цього виду терапії у тому, що під водою людина проводить час наодинці з собою та своїми думками. На першому етапі проекту нас навчали дайвінгу і як реагувати на стресові ситуації під водою. Наприклад, інструктори забирали трубку для дихання або скидали окуляри, щоб людина не губилася, а розуміла у якій послідовності діяти, як реагувати, коли немає повітря. Лише після вивчення технічних моментів можна переходити до інших етапів», – ділиться Павло Коваль, учасник проекту та керівник Офісу у справах ветеранів та їхніх родин.

У 2024 році організатори проекту запланували ще 2 етапи активностей, спрямованих на ментальну та фізичну реабілітацію ветеранів.

Окрім цього, проєкт передбачає роботу у таких напрямках:

- Розвиток ветеранського руху у Львові та Україні в цілому.
- Системний та методичний обмін досвідом між хорватськими та українськими ветеранами.
- Розвиток мережі ветеранських об'єднань.
- Допомога у психічному оздоровленні та ресоціалізації українських ветеранів.
- Створення методичного посібника, який сприятиме виходу наступних етапів програми ресоціалізації українських військовослужбовців на національний рівень.

Український католицький університет забезпечує освітню частину проєкту, а саме проведення дослідження, яке необхідне для розробки методичного посібника. Для цього до проєкту залучили Таїсію Ткачук, професорку кафедри психології та психотерапії УКУ. Завдяки посібнику, українські ветерани зможуть у майбутньому ставати інструкторами з дайвінгу та поширювати досвід в Україні.

Джерело: [сайт УКУ](#)

У КОБУРЗІ ВІДБУЛОСЬ ПЕРШЕ БОГОСЛУЖІННЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

30.03.2024 р.

У Велику Суботу, 30 березня 2024 року, у храмі Святої Єлизавети м. Кобург (Кредлітц) відбулось перше богослужіння для вірян української персональної парафії Святого Миколая з осідком у місті Бамберг. Майже двадцять років поспіль українці з Кобургу приїжджали на недільні та святкові богослужіння до Бамбергу, а з часу повномасштабного вторгнення росії в Україну там оселились також інші новоприбулі віряни УГКЦ.

Цьогоріч адміністратор української парафії Святого Миколая з осідком у м. Бамберг о. Іван Сохан, за сприяння місцевої римо-католицької парафії та о. Петера Фішера особисто, відгукнувся на численні прохання вірних і усі вони дочекалися спільної молитви у своєму уже рідному місті Кобург.

Після Таїнства сповіді, Божественної Літургії та вшанування Святої Плащаниці, у самий переддень Великодня, відбулося освячення пасхальних страв та спільна святкова трапеза у парафіяльній домівці храму Святої Єлизавети.

Повідомив: о. Іван Сохан; джерело: ukrainische-kirche.eu

«БОЖИЙ МИР ПРИХОДИТЬ У ЛЮДСЬКОМУ СЕРЦІ, ПОВНОМУ ЖЕРТОВНОЇ ЛЮБОВІ», – владика Богдан

31.03.2024 р.

Кожного разу, коли ми збираємося, як Христові учні, на молитву, Христос приходить крізь відчинені двері наших віруючих сердець і каже нам: «*Мир вам!*». Христос приносить і дає мир людству, яке тужить за Божим вічним миром. Ми, діти українського народу, знаємо, що означає мир. Такими словами у день Воскресіння Христового Преосвященний владика Богдан розпочав свою проповідь, звертаючись до чисельно присутніх вірних катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен.

Говорячи про момент зустрічі воскреслого Ісуса з учнями, єпископ зауважив, що апостоли сповнилися радістю, бо побачили щось глибше – після ран, тортур і смерті є воскресіння. «*Наш народ сьогодні носить рани, які також є Христовими, якого несправедливо звинуватили, засудили та вбили на хресті, але не перемогли. Бо неможливо перемогти Божу любов і Божу правду. Неможливо подолати Бога*», – сказав проповідник.

А відтак апостольський екзарх продовжив тему миру, який людина отримує від Господа і покликана нести світові.

«Стоячи тут, ми хочемо прийняти мир до свого серця, мир, який дає нам Ісус. Війни починаються у зіпсутому серці богоборчої людини, а Божий мир починається у серці Божої людини, яка приймає воскреслого Спасителя до свого серця і до свого життя. І від тої людини Божий мир шириться у світі», – мовив архиєрей.

Далі владика Богдан показав як загарбники використовують термін «мир», посягаючи на території та життя українського народу.

«Людина часто намагається принести мир за допомогою неправди і насилля. Навіть агресор, виправдовуючи свої злочини, каже, що він іде, щоб умирити. Божий мир приходить не на штиках і гарматах, але в людському серці, повному жертвовної любові. Ісус, який прийняв несправедливий засуд і жорстоку смерть, є дорогою до миру. І кожен, хто стає на дорогу жертвовної та вірної любові, той є справжнім миротворцем.

Такими миротворцями є сьогодні найкращі діти нашого народу, які подібно до Христа приймають зло на себе, щоб ми з вами могли жити»,

– сказав єпископ, називаючи події боротьби українців шляхом, який довершиться воскресінням всього народу.

Продовжуючи тему миру, владика Богдан назвав три складові, якими людина служить його утвердженню на землі. За словами проповідника, людина чи народ, які не дотримуються Божих заповідей, не можуть мати миру, бо вони є у стані війни з Богом. А відтак мир несуть люди, які дотримуються Божих заповідей, моляться про мир і є жертвовними у любові.

«Війни приносять люди, а Бог дарує мир і все, що ми зробимо з любові, буде служити мирові», – сказав на завершення своєї проповіді єпископ, закликаючи людей до неустанної молитви за мир.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ У БАЙРОЙТІ

01.04.2024 р.

У світлий понеділок, 1 квітня 2024 року, відбулась перша Божественна Літургія для української громади у центральному храмі м. Байройт – Schloßkirche Unsere Liebe Frau. Моління розпочалось Пасхальною Утреною у супроводі чудового співу українських колегіатів Східної Колегії з Айхштетту, під час якої вірні могли приступити до Таїнства сповіді.

Відтак адміністратор української персональної парафії св. Миколая з осідком у м. Бамберг о. Іван Сохан звершив урочисту Святу Літургію в наміренні місцевої української громади. Після вітального слова та освячення пасхальних страв українські діти місцевої громади під проводом катехита парафії пані Марії Качмар гралися в гаївки, а дорослі тим часом готували і частувалися на спільній пасхальній трапезі у парафіяльній домівці під спів українських пісень у виконанні братів-колегіатів.

Варто додати, що надалі богослужіння для українців у м. Байройт будуть відбуватися регулярно 1–2 рази на місяць з нагоди великих свят чи за окремих нагод, спільно з громадою у м. Кульмбах, про що можна відстежити за оголошеннями на веб-сторінках парафії у соцмережах та при потребі звертатися до відповідального українського священника.

Повідомив: о. Іван Сохан; джерело: ukrainische-kirche.eu

ПАПА: ПОМОЛІМОСЯ ЗА ТИХ, ЩО ЗАГИНУЛИ В БОЖЕВІЛЛІ ВІЙНИ В УКРАЇНІ

03.04.2024 р.

Закликами докладати зусилля для того, щоб зброя замовкла і запанував мир, а також молитовним зосередженням, присвяченим солдатам, які полягли у війні в Україні, Папа Франциск завершив загальну аудієнцію в середу, 03 квітня 2024 року. Наприкінці Папа хвилиною мовчання вшанував загиблих на війні в Україні.

Привітавши різні групи прочан, Святіший Отець сказав, що, на жаль, і далі надходять сумні новини з Близького Сходу. «Я повторюю свій рішучий заклик до негайного припинення вогню в секторі Газа. Висловлюю свій глибокий жаль з приводу загибелі волонтерів, які займалися роздаванням гуманітарної

допомоги в Газі. Молюся за них та їхні сім'ї. Я знову закликаю, щоб цьому виснаженому та стражденному цивільному населенню було надано доступ до гуманітарної допомоги, а заручники були негайно звільнені. Запобігаймо будь-яким безвідповідальним спробам розширення конфлікту в регіоні та докладаймо зусиль, щоб ця та інші війни, які й надалі несуть смерть і страждання в багатьох частинах світу, закінчилися якнайшвидше. Молімося і невтомно трудімося над тим, щоб зброя замовкла і знову запанував мир», – закликав Папа, додаючи: *«І також не забуваймо мученицьку Україну: як же багато загиблих».*

Помічники передали Святішому Отцеві кишенькове видання Нового Завіту та Псалмів і вервичку, що належали воїнові, що загинув в Україні, які йому подарували кілька тижнів тому, про що він вже згадував під час загальної аудієнції 13 березня.

«Я тримаю в руках, – мовив він, – вервичку та Новий Завіт, які залишив воїн, який загинув на війні». Папа розповів, що йдеться про 23-річного юнака Олександра, що загинув під Авдіївкою, а в книзі Святого Письма він підкреслив слова 129 Псалма: *«З глибин взиваю до Тебе, Господи, почув мій голос».* «Ось його вервичка і Новий Заповіт, який він читав і молився. Я хотів би, щоб ми всі помовчали в цю хвилину, думаючи про цього юнака і про багатьох інших, таких як він, що загинули в цьому божевіллі війни. Війна завжди руйнує. Згадаймо про них і помолімося», – мовив Святіший Отець, після чого площа Святого Петра занурилася в молитовну тишу.

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ, [«Новини Ватикану»](#)

ПАСТИРСЬКІ ВІДВІДИНИ В ІСЛАНДІЇ

07.04.2024 р.

7 квітня 2024 року Преосвященний Владика Богдан, Апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії, очолив Архиєрейську Божественну Літургію у храмі Mariukirkja м. Рейк'явік (Ісландія).

Діти та парафіяни привітали єпископа в Ісландії і подарували українську паску, ісландський традиційний хліб та паляницю. Погода зустріла достойного гостя сильним вітром, тому владика також отримав вовняний шарф і серце, зв'язане українськими жінками, що тимчасово перебувають під захистом від війни у цій країні.

Архиєрей у проповіді закликав людей до віри у Воскресіння: «Наша віра зароджується, зростає, дозріває і виявляється у спільноті. Спільнота разом може перенести будь-які випробування і врешті отримати мир Воскреслого Христа, Його радість і любов. Свідчіть про Україну тут на цьому далекому острові. Моліться за воїнів, і вірмо у перемогу», – звернувся до присутніх у храмі українців проповідник.

«Останнє слово завжди має Бог. Бажаю нам усім, щоб ми, за прикладом перших Христових учнів, зростали в єдності та любові. Щоб ми ставали

щораз то більше носіями Божого миру, радості та надії. А Воскреслий наш Спаситель нехай і надалі буде між нами, провадить нас і благословить нас! Амінь», – побажав апостольський екзарх.

Також владика Богдан привітав о. Михайла, який духовно опікується українцями в Ісландії, з 18-літтям священства, подарувавши вирізьблений хрест з рідних земель Прикарпаття.

Після молитви відбувся святковий пасхальний почастинок і тепле спілкування людей з єпископом.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ГЛАВА УГКЦ У 112-Й ТИЖДЕНЬ ВІЙНИ: РОСІЯ ЗАСТОСОВУЄ ДИЯВОЛЬСЬКУ ТАКТИКУ – НИЩИТИ НЕ ТІЛЬКИ ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ, А І ТИХ, ХТО ЙОМУ СЛУЖИТЬ

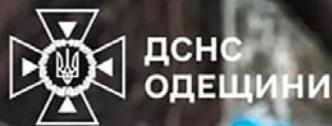
08.04.2024 р.

Росіяни взяли на озброєння нову тактику – нищення нашого мирного населення. Завдають подвійних ударів по містах і селах України. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у 112-й тиждень повномасштабного вторгнення росії на мирну українську землю, хоча ми знаємо, що війна триває вже 11-й рік.

«Наші дівчата і хлопці на фронті героїчно захищають свою землю і зуміли не тільки стабілізувати фронт, а й зупинити наступ російського війська», – сказав він.

Предстоятель відзначив цей тиждень як тиждень масових ударів ворога по містах і селах України.

За його словами, наші вороги знають, що після їхнього удару чи влучання на це місце відразу виїжджають наші медики, рятувальники. Що далі роблять ці злочинці? Вони повторюють удари. Тож, героїчно рятуючи життя цивільних людей, гинуть наші працівники служби надзвичайних ситуацій і лікарі.

ДСНС
ОДЕЩИНИ

Внаслідок російського ракетного удару по Одесі 15.03.2024 р. загинуло 20 людей, ще 55 отримали поранення. У лікарні помер 39-річний пожежник Віталій Алімов. Серед загиблих – співробітник Держслужби України з надзвичайних ситуацій та фельдшер. Російські окупанти двічі обстріляли Одесу – вдруге, коли рятувальники усунули наслідки першого попадання. На світліні рятувальники допомагають своєму товаришеві, пораненому під час російської атаки.

«Яка злочинна, підступна, диявольська тактика – нищити не тільки людське життя, а й тих, хто йому служить! – наголосив Глава Церкви і продовжив: — Тому сьогодні ми хочемо особливо подякувати нашим рятувальникам, медикам, парамедикам – усім, хто ціною власного життя продовжує виконувати свій професійний обов'язок. Дякуємо також нашим енергетикам, які невтомно ліквідують наслідки ударів росіян по цивільній інфраструктурі. Завдяки героїзму наших військовослужбовців, професіоналізму і героїчному служінню своєму народові медиків і всіх інших представників служб наших міст і сіл, ми сьогодні можемо сказати: *Україна стоїть, Україна бореться, Україна молиться!*». [...]

[Департамент інформації УГКЦ](#)

НАКАЗИ БУВАЮТЬ І ЗЛОЧИННІ

08.04.2024 р.

27 березня цього року на так званому соборному з'їзді під головуванням Патріарха Московського Кіріла був затверджений «Наказ» під назвою *«Теперішнє і майбутнє російського світу»*, вироблений у Москві на XXV Всесвітньому Російському Народному Соборі (27–28 листопада 2023 року). Усе це дійство ще раз підтвердило, що російське суспільство живе у замкнутому пропагандистському «бункері», що його Російська Православна Церква подає як останню твердиню світового добра. Просто дивом дивуєшся, як у добу загальнодоступного інтернету можна аж настільки викривити свідомість росіян, щоб вони стали переконані, що *«весь світ проти них»*. Воістину порівняно з нинішніми московськими майстрами облуди рейхсміністр пропаганди Геббельс – це просто хлопчисько!

Нижче мені б хотілося зіставити деякі пасажі зі згаданого «Наказу» з висновками *«Послання Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні щодо війни та справедливого миру в контексті нових ідеологій»*, які були оприлюднені дещо раніше, а саме: 14 лютого 2024 року і які містили чимало висновків щодо еретичності доктрини «руського міра». Тепер, після публікації «Наказу», ці висновки набули цілковитого обґрунтування.

Почнімо з загального висновку Послання Архиєрейського Синоду УГКЦ:

«На наших очах чиниться страшна підміна: те, що є злом, зодягається в шати добра; а те, що є добром, припечатується пекельним тавром» (п. 63).

А тепер вникнім у сатанинську спробу авторів «Наказу» поставити нинішні геополітичні реалії з ніг на голову:

«Спеціальна військова операція є новим етапом національно-визвольної боротьби російського народу проти злочинного київського режиму та колективного Заходу, що стоїть за ним, яка ведеться на землях Південно-

Західної Русі з 2014 року. Під час СВО російський народ обстоює своє життя, свободу, державність, цивілізаційну, релігійну, національно-культурну самобутність, а також право жити на власній землі в межах єдиної Російської держави».

Тут усе навпаки: агресором є не Росія, а Захід, а жертвою його нападу – російський народ. Свою свободу захищають не українці, а росіяни. Відразу принагідно згадуються недавні слова Патріарха Московського Кіріла: «Ми ні з ким не хочемо воювати, Росія ніколи ні на кого не нападала. Це дивно, коли велика і могутня країна ні на кого не нападала, вона лише захищала свої межі». І до такої цинічної брехні вдається єрарх Церкви, яка претендує вважатися християнською!

І це не поодинокий випадок. Так, виступаючи 27 березня 2024 року на згаданому соборному з'їзді зі вступною промовою, він знову приголомшив світ: «І нехай нас ніхто не лякає російським націоналізмом! Російського націоналізму в природі не існує, це знають усі». В народі про такі випадки кажуть: «І як земля під ним не западеться?!»

Український народ у цитованому вище «Наказі» взагалі не згаданий – він тут опосередковано прочитується під евфемізмами типу «злочинного київського режиму» або «малороси». Мало того, російський документ отримав назву «Наказ» цілком не випадково:

«Возз'єднання російського народу мусить стати одним із пріоритетних завдань зовнішньої політики Росії. Росії слід повернутися до доктрини про триєдиність російського народу, яка існує вже більше трьох століть, згідно з якою російський народ складається з великоросів, малоросів і білоросів, які є гілками (субетносами) одного народу, а поняття "російський" охоплює всіх східних слов'ян – нащадків історичної Русі».

Це пряме підтвердження слушності висновку синодальних отців УГКЦ, що «війна, яку веде Росія проти України, має всі риси неокolonіальної війни на Європейському континенті з чіткими ознаками геноциду. Знищення українства стало політичною програмою російського керівництва, його манією, яку підтримує значна частина громадян держави-агресора, що свідчить про нездоровий стан російського суспільства» (п. 11). А якщо когось із західних читачів стривожить у цьому висновку однозначний термін «геноцид», то варто взяти до уваги слова американського професора політології Олександра Мотиля з його статті «Російська Православна Церква оголошує "священну війну" проти України»:

«Возз'єднання – це код для винищення та/або асиміляції українців та білоросів. Їхні імена зберуться, але їхні мови, культури, ідентичності та історії – ні, оскільки їх поглинули "великороси". Знищення "душі" нації у такий спосіб – це саме те, що мав на увазі Рафаель Лемкін, польський єврейський вчений, який і створив термін "геноцид"».

У своєму посланні Єпископи УГКЦ відзначили облудний характер сучасного російського тоталітаризму:

«Висуваючи різні конспіративні теорії світової змови проти Росії, він виправдовує за їхньою допомогою будь-які злочини російської влади проти інших народів» (п. 9).

Ілюстративний доказ цієї конспіративності в російському «Наказі» і в цьому випадку не забарився:

«З духовно-моральної точки зору спеціальна військова операція – це Священна війна, в якій Росія та її народ, захищаючи єдиний духовний

простір Святої Русі, виконують місію "Стримувача", захищаючи світ від натиску глобалізму і перемоги Заходу, що впав у сатанізм».

Що ж, використання терміну «священна війна» – це, здається, вже остання крапля для добросердних європейських християн. Італійська газета «Corriere della Sera» відгукнулася на цю промову Гундяєва статтею з красномовним заголовком: «Євангеліє від Кіріла», в якій порівнює процитований пасаж Кіріла зі словами Папи Франциска: «Релігії не можуть бути використані для війни. Тільки мир є священним, і нехай ніхто не використовує ім'я Боже, щоб благословляти жах і насильство... В ім'я Бога війна не може бути оголошена священною».

Важливе зауваження зробив також згаданий уже Олександр Мотиль: «Навіть Путін не назвав свою спецвійськову операцію священною війною, хоча термінологічна інновація Кіріла, що нагадує про хрестові походи та ісламський джихад, цілком сумісна з мовою Путіна».

Як засвідчує синодальне Послання, Єпископів УГКЦ стривожив той факт, що «саме Російська Православна Церква надала ідеології "русского міра" квазірелігійного духу, зображаючи Росію як останній бастион християнства на землі, який протистойть силам зла». І знову автори російського православною «Наказу» вирішили підтвердити справедливість цього висновку:

«Найвищий сенс існування Росії та створеного нею «русского міра» – їхня духовна місія – бути світовим "Стримувачем", захищаючи світ від зла. Історична місія полягає в тому, щоб раз за разом збивати спроби встановити всесвітню гегемонію у світі – спроби підпорядкувати людство єдиному злому началу».

Знаменно, що в цитованому «Наказі» жодного разу не згадане міжнародне право. У суспільній – і, на жаль, у церковній – свідомості росіян його просто не існує. Натомість існує страхітлива гординя, що Росія входить до «клубу» тих держав, які формулюють для інших правила гри. **Ось як про це висловився предстоятель Російської Православної Церкви Кіріл, виступаючи перед своїми вірянами:**

«Більшість країн, які вважаються суверенними, не є такими, вони зобов'язані співати з чужого голосу, інтегруватися в чийсь політику, але Росія дійсно суверенна держава... Коли ми говоримо про суверенітет, ми говоримо не лише про право, а й про можливість бути незалежним від будь-яких інших центрів сили, міжнародних чи національних; І якщо порохувати критично, то таких країн буде менше десяти...».

Але якщо такою гординою просякнутий глава Церкви, то вона стає частиною церковного «Наказу» для всього російського суспільства:

«Росія повинна стати одним з провідних центрів багатопольярного світу, керуючи інтеграційними процесами і забезпечуючи безпеку та стабільний розвиток на всьому пострадянському просторі. Як геополітичний центр Євразії, розташований на перетині глобальних осей Захід-Схід і Північ-Південь, Росія повинна регулювати баланс стратегічних інтересів і виступати оплотом безпеки та справедливого світового порядку в новому багатопольярному світі».

Що ж, характер цієї «безпеки і справедливого світового порядку» вже пізнали закатовані жертви всіх окупованих територій України...

Проте саме цю гординю Росії та її претензію на світове панування й мали на увазі Єпископи УГКЦ, коли констатували у своєму Посланні:

«Сила міжнародного права підмінюється сліпим правом сильного. Замість поваги до гідності та недоторканності суверенітету суб'єкта міжнародного права, утверджуються ексклюзивні та особливі "права" сучасних світових потуг, які накидають себе в міжнародних відносинах як ті, що можуть мати право "патронату" над іншими суверенними державами або прямо заявити про втрату права певної держави та якогось народу на існування. У такий спосіб підривається довіря до міжнародного права та будь-якої міжнародної мирної угоди, яка на нього спирається» (п. 30). **І далі:** «Нинішній режим у Росії заповзвся демонтувати донедавню конструкцію міжнародної безпеки, провести новий переділ світу і встановити в ньому свої правила» (п. 56).

Згідно з цим планом Кремля, що отримав благословення і найвищу санкцію з боку священноначалля Російської Православної Церкви, доля України визначена остаточно і наперед. У «Наказі» Всесвітнього Російського Народного Собору про це говориться відверто і безапеляційно:

«Після завершення СВО [спеціальної військової операції] вся територія сучасної України має увійти до зони виключного впливу Росії. Необхідно цілковито виключити можливість існування ворожого до Росії та її народу русофобського політичного режиму, а також політичного режиму, контрольованого з ворожого до Росії зовнішнього центру».

**Отож страхітливі воєнні злочини в Бучі та Ірпіні,
Харкові чи Маріуполі не були випадковістю.
Й вину за них несуть передусім творці злочинних
доктрин – Владімір Путін і Кіріл Гундяєв. Це вони
санкціонували чергове «остаточне вирішення»,
тільки цього разу не єврейського,
а українського питання.**

І тепер постає засаднича проблема: хто ж таки переміг у Другій світовій війні? Московські рупори на весь світ трублять про Велику Перемогу Росії – та й світ захоплювався вусатим «дядечком Джо» з незмінною люлькою, який приймав на Красній площі Парад Перемоги. Однак насправді сьогодні у своїх пекельних підземеллях перемогу святкують і Сталін, і Гітлер водночас, оскільки практикований ними тоталітарний культ насильства пишно розцвів у реінкарнованій чекістській імперії, злитій воедино з імперією православною.

Звісно, незвично буде бачити на лаві підсудних нового Нюрнберга поруч із Путіним високого церковного єрарха. Але що ж: церковні накази можуть також бути злочинними. І навіть якщо в нинішніх хащах політкоректності Кірілу Гундяєву і вдасться оминати судового покарання, то Божий Суд його не оминє. І тут знову треба дати слово Єпископам УГКЦ:

«Саме це церковне керівництво породило нову геноцидну ідеологію, яка нині відома під назвою "русскій мір", і добровільно запропонувало свої послуги злочинній владі та освятило її. Ми спостерігаємо за цим глибоким моральним падінням Московського патріарха та його релігійних прибічників з великим болем, бо воно компрометує християнство як таке й підриває довіру наших сучасників до Церкви і до всіх, хто послуговується Христовим іменем» (п. 12).

Що ж, після публікації одіозного «Наказу» ця компрометація стає очевидною. Проте раніш оприлюдненого голосу низки православних богословів світу, а тепер – і голосу Єпископів Архиєрейського Синоду УГКЦ вочевидь замало, щоб подолати виклик із боку пропагованої священноначаллям РПЦ доктрини «русского міра».

**Я знову і знову наголошую на тому, що ця доктрина
несе в собі загрозу для світового християнства,
яка є аж ніяк не меншою за загрозу аріанства,
несторіанства чи іконоборства.**

У першому тисячолітті християни світу на Вселенських соборах змогли об'єднаними зусиллями нейтралізувати загрозу цих ересей. Невже сьогодні, у третьому тисячолітті, християни світу розведуть руками і визнають свою безпорадність? Невже ми готові поступитися правдою Христового Євангелія задля «екуменізму» церковної політкоректності?

Мирослав Маринович, [RISU](#)

ГЛАВА УГКЦ ЗУСТРІВСЯ З ДЕЛЕГАЦІЄЮ ЄПИСКОПСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ НІМЕЧЧИНИ

08.04.2024 р.

8 квітня 2024 року в Києві Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав зустрівся з делегацією Єпископської конференції Німеччини, яка на чолі з єпископом Аугсбурґа Бертрамом Маєром прибула в Україну з візитом солідарності.

СОЛІДАРНІСТЬ З УКРАЇНОЮ

Єпископ Бертрам запевнив, що Католицька Церква та народ Німеччини солідарні з Україною у протистоянні повномасштабній російській агресії та стражданнях, які українці переживають через війну.

ДОКУМЕНТ НІМЕЦЬКИХ ЄПИСКОПІВ «МИР ЦЬОМУ ДОМУ»

Члени делегації представили Главі УГКЦ документ «Мир цьому дому» [Friede diesem Haus], виданий Єпископською конференцією Німеччини в лютому 2024 року. Блаженніший Святослав висловив вдячність за цей документ, наголосивши на важливості його популяризації для ширшої аудиторії.

ПОСЛАННЯ АРХИЄРЕЙСЬКОГО СИНОДУ УГКЦ

Глава УГКЦ представив делегації послання Архидієцезійського Синоду УГКЦ 2024 року «*Рятуйте пригнобленого з руки гнобителя*», розповівши про його головні пункти. Цей документ перекладений шістьма мовами, зокрема німецькою.

ОСОБИСТІ ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ

Гості з Німеччини поцікавилися у Блаженнішого Святослава про його особисті переживання війни. Патріарх розповів, що джерелом стійкості та сили для нього є молитва, читання Святого Письма та творів Отців Церкви, а також особисті роздуми над прочитаним.

СИМВОЛІЧНІ ПОДАРУНКИ

Члени делегації подарували Главі УГКЦ свічку з іконою Аугсбурзької Богородиці, яка розв'язує вузли. Блаженніший Святослав подарував їм свічку, виготовлену з гільзи, що символізує трансформацію зброяння вбивства на джерело світла.

Довідка

До складу делегації німецького католицького єпископату ввійшли:

- Доктор Бертрам Маєр, єпископ Аугсбурга та голова Об'єднаної комісії із зовнішніх відносин;
- Йорг Люєр, голова комісії «Справедливість та мир» і директор Фонду імені Максиміліана Кольбе;
- Ульріх Пенер, директор Департаменту міжнародних церковних справ та міграції;
- Єва Сова, секретар владики Бертрама.

Під час візиту до Києва делегація ознайомила з діяльністю Патріаршої фундації «Мудра справа», відвідала центр зцілення ран у Борисполі та зустрілася з родичами загиблих військових на Алеї українських героїв у Броварах.

У межах візиту також передбачені зустрічі делегатів з Апостольським нунцієм архієпископом Вісвальдасом Кульбокасом, заступником голови військового капеланства УГКЦ о. Андрієм Зелінським і представниками інших конфесій та органів державної влади, зокрема очільником Держслужби з етнополітики та свободи совісті Віктором Єленським.

[Департамент інформації УГКЦ](#)

ПІДТРИМУЄМО УКРАЇНЦІВ

09.04.2024 р.

Українська громада при греко-католицькому душпастирстві Блаженної Йосафати Гордашевської у м. Любек впродовж страсного тижня зібрала пакунки допомоги для українських сімей, які втратили свої домівки внаслідок бомбардувань з боку російських окупантів. У кожному пакунку є тижневий запас продуктів та засоби гігієни.

«Любов до Бога проявляється не в гарних висловах чи крилатих фразах, а через служіння потребуючим. Сам Господь сказав: "Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили"» (Мт. 25, 40), – прокоментував дану ініціативу душпастир для українців у Любеку о. Юрій Чорній.

мені зробили"» (Мт. 25, 40), – прокоментував дану ініціативу душпастир для українців у Любеку о. Юрій Чорній.

А відтак дана допомога була доставлена священником з України о. Михайлом Городиським до людей, які вимушено проживають на теренах Львівщини через втрату власних домівок.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ДІТИ ЗІ ЛЬВОВА ТА УЖГОРОДА ЗУСТРІЛИСЯ З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ

10.04.2024 р.

По завершенні загальної аудієнції в середу, 10 квітня 2024 р., Папа Франциск привітався з групою дітей з Ужгорода та Львова. Наблизившись до них, він шанобливо поцілував український прапор, який малеча тримала в руках.

Група прибула в Італію з ініціативи італійської асоціації «Культура та спорт». Разом з українськими дітьми прийшли деякі італійські ровесники, що навчаються в римській школі Христа Царя.

Згадана асоціація проводить ініціативи солідарності в Ужгороді та Львові, співпрацюючи з місцевими соціальними службами та деякими навчальними закладами, в які надсилає шкільне приладдя. Дев'ятирічні українці перебували в Римі до 14 квітня завдяки підтримці фундації Христа Царя.

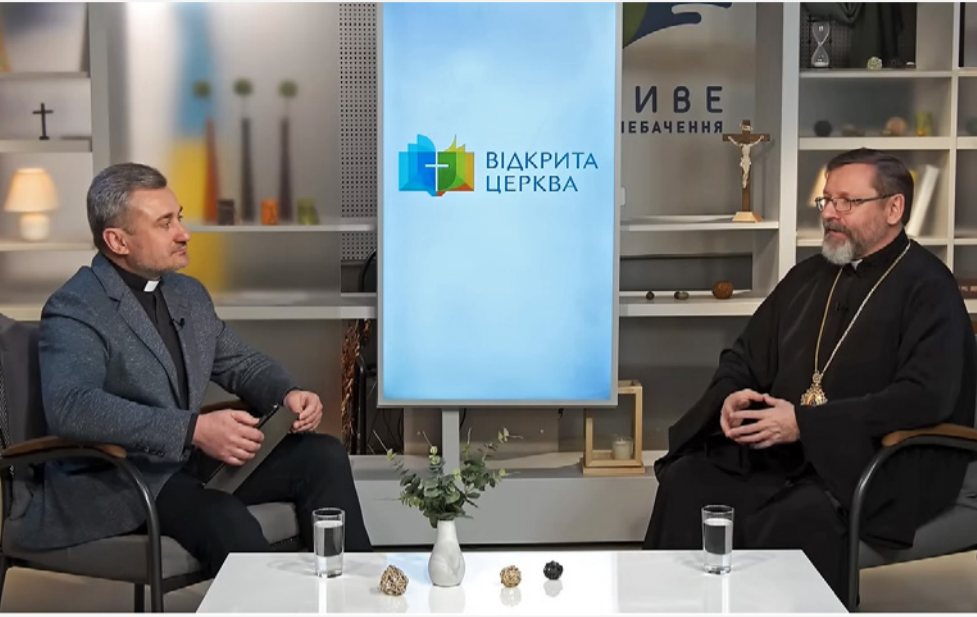

«Протягом цих днів, щоб трохи відволіктися, вони мали насичений графік спортивних заходів», – розповів для «L'Osservatore Romano» президент фундації Джованні Колосімо.

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ, [«Новини Ватикану»](#)

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ПОЯСНИВ, ЧОМУ УГКЦ В УКРАЇНІ СВЯТКУЄ ПАСХУ ЗА СТАРИМ СТИЛЕМ

11.04.2024 р.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у програмі «Відкрита Церква» на «Живому телебаченні» висловив позицію Церкви щодо збереження чинної Пасхалії та святкування Великодня за юліанським календарем. Він підкреслив, що для УГКЦ важливо залишатися в єднанні з православними братами в Україні, а питання реформи Пасхалії потребує більш глибокого розгляду.

Блаженніший Святослав зазначив, що існує два варіанти Пасхалії: нова (яку вживає Римо-Католицька Церква) та стара (яку вживають усі Православні Церкви світу). «Для нас, греко-католиків, це певний виклик», – визнав Глава Церкви. Він нагадав, що більшість парафій УГКЦ за межами України святкують Великдень за новою Пасхалією.

«Ми в Україні хочемо святкувати Великдень з нашими православними братами, – заявив Блаженніший Святослав. — Ми розуміємо, що найближчим часом реформи Пасхалії наші брати православні не зроблять». Він зазначив, що жодна православна Церква у світі не використовує латинську Пасхалію, а спільне святкування Великодня є символом єдності для православного світу.

Тож, на питання про перехід на Пасхалію за григоріанським календарем Предстоятель відповів, що «сьогодні ми є тільки на початку цього непростого великого шляху».

«Зараз пріоритет надається локальній єдності, оскільки сьогодні не можна ще досягнути єдності універсальної. Тому на локальному, місцевому рівні ми зробили такий крок, щоб робити календарну реформу з огляду на здатність чи нездатність наших православних братів іти за нами», – зазначив Блаженніший Святослав.

Водночас, Глава Церкви запевнив, що збереження чинної Пасхалії жодним чином не шкодить єднанню УГКЦ з Римською Апостольською Столицею: «Ця єдність, це сопричастя не накладає уніформізму. Це завжди єдність у різноманітності», – пояснив він.

Блаженніший Святослав висловив сподівання, що усі християни в Україні зможуть зробити внесок у спільну реформу церковного календаря, але підкреслив, що це буде довгий і непростий шлях: «Ми в Україні – православні, греко-католики, римо-католики – мусимо бути каталізатором тих процесів».

Окрім цього, у програмі «Відкрита Церква» на «Живому телебаченні» Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав [розповів](#) про особливості та історичне значення Послання Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні щодо війни та справедливого миру в контексті нових ідеологій, про нещодавній візит Постійного Синоду УГКЦ до США, а також поділився думками про те, чи варто будувати храми у часі війни.

[Департамент інформації УГКЦ](#)

УКРАЇНА – КУЗНЯ МАЙБУТНЬОГО

11.04.2024 р.

«Бути українцем – почесно та цікаво. Україна – місце, де змінюється історія. Україна – кузня майбутнього», – архієпископ Борис Гудзяк.

Ділимося кількома тезами з інтерв'ю президента УКУ, митрополита Філадельфійського на Radio UA Chicago. Заохочуємо [переглянути](#) розмову повністю.

- Що означає бути християнином сьогодні?
Перш за все – це дотримання десяти Заповідей Божих. Хто їх не знає – подивіться. Живіть за ними, і ваше життя стане на 100% кращим. Я також раджу усім родинам молитися разом щодня, хоча б 5 хвилин рано і ввечері – спільна молитва допоможе вам зміцнити подружжя.

- Коли мені було 40 років, з маминого інтерв'ю я дізнався, що мої батьки не могли мати дітей 9 років. Вони вже почали процес усиновлення і тоді моя мама завагітніла. Вона була немолода, переживала, і носячи дитину під серцем, у церкві зробила обітницю – якщо це буде хлопчик і він буде здоровий, я постараюся його виховати на священника. І так мама вимолвила моє покликання.
- Я стараюся щодня вчитися. Читаю, досліджую, пізнаю, це цікаво. Моє покликання і служіння вимагають постійного пізнання. Ми всі повинні постійно розвиватися. Український народ потребує українців, які зростають.
- Люди потребують жити з Богом. Ми створені на образ і подобу Божу. Якщо ми не живемо відповідно до цього образу, то є нещасливі. І це призводить до депресій. Люди можуть мати багато матеріальних благ, але все ж не відчувати миру в серці. Я бажаю, щоб у нас був мир і щастя, яке можна знайти лише у спілкуванні з Богом. І, хоча неможливо змусити когось до духовного життя, можна заохочувати, надихати і допомагати іншим у цьому напрямку, даруючи добрі слова, усмішки та допомогу.

Джерело: УКУ/ФБ

ВЛАДИКА СТЕПАН СУС НА САМІТІ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНЦІВ: ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – ДОПОМОГТИ УКРАЇНЦЯМ ЗБЕРЕГТИ ВЛАСНУ ІДЕНТИЧНІСТЬ

12–15.04.2024 р.

У залах парламенту Румунії у Бухаресті з 12 по 15 квітня відбувався саміт Світового конгресу українців (СКУ), на якому Українську Греко-Католицьку Церкву представив очільник Пасторально-міграційного відділу УГКЦ владика Степан Сус. Саміт розпочався молитвою за Україну, яку очолив владика Степан, та хвилиною мовчання, якою вшанували полеглих захисників.

З вітальним словом виступили президент СКУ Павло Ґрод, Віцепрезидент СКУ в регіоні Східної Європи Микола-Мирослав Петрецький, Державний радник – Канцелярія Прем'єр-міністра Віктор Опаскі, Міністерка закордонних справ Румунії Лумініца Одобеску, радник міністра національної оборони Румунії Габрієл Ангел, посол України в Румунії Ігор Прокопчук, посол Канади в Румунії Гевін Бучан, посол з особливих доручень Міністерства закордонних справ України з питань світового українства Мар'яна Беца.

«Нині існує багато викликів і ми мусимо думати, як організувати життя – об'єднати новий український світ довкола України. Наше головне завдання – аби українці, які вимушено виїхали, змогли потрапити в українське середовище й український світ закордоном», – сказав Президент СКУ Павло Ґрод. [...]

Захід відбувся в будівлі румунського Парламенту й об'єднав понад 200 очільників та представників українських громад із 55 країн

і 5 континентів світу. Мета зустрічі – обговорити основні пріоритети, домовитися про стратегічні відповіді СКУ на історичні виклики, які стоять перед Україною та світовим українством.

Під час виступу на дискусійній панелі «Єдність та сила українських громад – запорука до спільного успіху» владика Степан заявив, що для багатьох людей війна стала моментом навернення, інколи навіть до українства. Він зауважив, що багато українців, які виїхали внаслідок війни до різних країн, почали вчити українську мову, ходити до української церкви, записали дітей до українських шкіл і організацій.

«Вони переосмислили, переглянули, що значить бути українцем. Це – повернення до власної ідентичності. Тут сидять українці, які народилися в Канаді, США, інших країнах, але це не перешкодило їм зберегти власну ідентичність. Так, вони громадяни Канади, США, але передусім вони українці, люди, які знають своє коріння, свої цінності. І завдання Церкви – допомогти зберегти цю ідентичність», – наголосив владика Степан.

«У багатьох країнах Церква стала першою спільнотою українців. При Церкві сформувалися вже світські громадські організації. Церква – місце зустрічі для українців.»

І важливо не загубити, не втратити тих людей, щоби вони бачили, що не самі, що нас багато, що ми є потужною рушійною силою. Наше завдання – будувати наші громади – як церковні, так і світські – у тих країнах, де з різних причин опинилися і мешкають українці, і робити все, щоби зберегти нашу ідентичність».

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

У МЮНХЕНІ ВСТАНОВЛЕНО НОВИЙ ПAM'ЯТНИК ЖЕРТВАМ ГОЛОДОМОРУ

14.04.2024 р.

З нагоди 90-х роковин Голодомору 1932–1933 років при катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен 14 квітня 2024 року Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії, звершив чин освячення нового пам'ятника жертвам цієї трагедії, спричиненої злочинним комуністичним режимом.

«Змагання за свободу ще не закінчилися і ті слова, які ви бачите на цьому пам'ятнику: *"Не забудемо трагедій минулого, щоб не пережити їх знову" – є не випадковими*», – зазначив єпископ, коментуючи цитату взяту з пам'ятника жертвам Голодомору та політичних репресій у Маріуполі, який був знищений російськими окупантами 19 жовтня 2022 року.

А відтак архиерей наголосив на тому, що вороги не знищать любові і живої пам'яті у серцях українців. «Цими словами ми засвідчуємо перед цілим світом, що нас не можливо знищити і перемогти, бо ми живемо в правді і хочемо жити у любові. Правда і любов сьогодні скроплені кров'ю найкращих синів і дочок українського народу. Знову в український чорнозем кладеться зерно життів наших захисників, яке принесе щедрий плід – відновлення

і воскресіння українського народу», – промовив після освячення пам'ятника владика Богдан.

Також єпископ подякував усім, хто спричинився до звершення цієї події.

«Нехай цей пам'ятник буде закликком до живої пам'яті, яка живлена молитвою і добрими ділами, бо наші змагання за свободу ще не закінчилися і кожен з нас своєю молитвою та працею має наближати день довгоочікуваної перемоги та миру на нашій Батьківщині», – закликав апостольський екзарх.

Авторами проекту цього пам'ятника є київські скульптори Олесь Сидорук та Борис Крилов. На центральній частині монументу на фоні символіки Голодомору розміщено зв'язані колючим дротом колоски пшениці та викарбувано посвяту мільйонам жертв українців.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«БОЖА ЛЮБОВ ВІЯВИЛАСЯ СИЛЬНІШОЮ ВІД УСЯКОГО ЗЛА», – владика Богдан у неділю Мироносиць

14.04.2024 р.

Ми сьогодні повертаємося у Страсну п'ятницю і з перспективи Великодня роздумуємо над тою трагедією, яка сталася на горі Голгофі, і, що було після неї. На горі Голгофі, здавалося, панувало зло. Смерть, бездиханне тіло, озброєна сторожа при гробі, важкий камінь, яким завалений вхід до гробу. Здавалося, що зло тріумфує, несправедливість взяла верх над правдою, ненависть над любов'ю. А насправді у Страсну п'ятницю ще не все скінчилося. Це був початок нашого спасіння. Такими словами владика Богдан розпочав свою проповідь у неділю Мироносиць, 14 квітня 2024 року, у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен.

Єпископ, беручи до уваги текст недільного Євангелія (Мр. 15,43–16,8), де описано як Йосиф з Ариматеї прийшов до Пилата і просив тіло Ісуса, щоб його поховати, а потім слідує опис як жінки мироносиці рушають до гробу, щоб намастити тіло Ісуса пахощами, зауважив, що кожне слово, яким євангелист описує прихід цих жінок є описом надії.

«**Субота минула**» – минув Старий Завіт з його численними приписами, з законом Мойсея, яким Господь виховував свій народ, приготівляючи його до цього нового дня – Нового Завіту, нової сторінки історії усього людства», – сказав проповідник, розпочавши свої розважання над деталями, якими євангелист описує прихід мироносиць.

«**Рано вранці, першого дня тижня**» – це перший день в історії людства, коли над людством, яке досі сиділо в тіні смерті і було приречене на смерть, сходить сонце воскресіння. А панування смерті закінчилося, бо від смерті визволив нас Христос воскреслий. Настало вічне життя, яке засяло із гробу, вийшло з гробу, народилося зі смерті. Коли зло зробило свою темну справу, руки Пилата вже обсохли від води, а руки воїнів від невинно пролитої крові, Бог продовжував діяти силою своєї вірної, всеперемагаючої та вічної любові», – сказав апостольський екзарх.

Катерина Шадріна, «Ісус і мироносиці»

А відтак владика Богдан описав силу Божої любові, яка діяла у людях, про яких євангелист Марко згадує у цьому недільному уривку.

«Ця Божа любов виявилася сильнішою від усякого зла, від Христових ворогів, сильнішою від ненависті чужих і зрадництва своїх. Вона сильніша від гріха і від самого пекла. І той дух Божої любові діє в учнях і ученицях Христових. Сила Божої любові перемагає в їхніх душах і серцях параліч страху, спонукає їх до дії. Йосиф відважно пішов до Пилата, не боячись того, що його можуть засудити на смерть, бо любов є сильніша від смерті. Так само жінки мироносиці, не зважаючи на небезпеку, ідуть рано до гробу.

Можна відібрати життя носія любові, але неможливо вбити любові, бо любов – це не просто прикмета Бога, а Його внутрішня природа, це – Він сам, а Бога нічого не може подолати.

Тому каже святий Йоан Богослов: *"Бог є любов і, хто перебуває в любові, той перебуває у Бозі, і Бог перебуває у ньому"*. Бог перебуває у людині, яка перебуває у любові. І така людина є нездоланною. Саме таку любов мали жінки мироносиці і праведний Йосиф з Ариматеї. Саме про таку любов каже святий апостол Павло, коли говорить, що любов усе зносить, усе перетерпить. Така любов ніколи не минає, така любов усе перемагає. Перед силою такої любові неминуче падають рабські окупи, відкриваються каземати тюрем, перед нею падають престולי тиранів і імперій», – мовив архиєрей.

Далі проповідник звернув увагу присутніх у храмі до подій війни в Україні, відзначаючи силу Божої любові у боротьбі зі злом, яким є російські окупанти.

«Імперія розпадеться, коли над Україною зійде українське сонце – ця любов, яка сьогодні сходить і сяє на весь світ на сході України. Любов, яка горить, палає у серцях наших захисників, волонтерів, медиків, капеланів, всіх, хто, жертвуючи своїм життям захищає і відстоює нашу гідність, наше майбутнє, нашу свободу», – зазначив єпископ.

Наступними словами архиєрей зосередив увагу людей на прочитаному повідомленні одного ведучого з провідного медійного каналу, який повідомив глядачів про свій намір іти на фронт:

«Насамкінець хочу попросити вас, щоб у час, коли здається ніби ця темрява поглинає все навколо, не розгубить світла в середині самих себе. Це є те, що рухало українською нацією і рухає завжди, це те, що мотивує нас боротися за вільну Україну, яку треба зберегти для наших нащадків. Це ми маємо робити, кожен на своєму місці. Віра і надія рухають нас вперед», – процитував владика Богдан.

Беручи до уваги вище сказане, апостольський екзарх підсумував наступне:

«Віра, надія і всеперемагаюча любов рухали мироносицями, праведним Йосифом і будуть рухати кожним із нас, якщо ми дозволимо нашому сонцю засяяти у наших душах. Це українське сонце – це рівно ж світло Христового Євангелія, яке проповідував святий апостол Андрей на Київських пагорбах і бачив славу Богу, яка засяє над нашою землею і над золототерим Києвом. Це українське сонце – це сам Господь Ісус Воскреслий з мертвих, наш єдиний Спаситель. Сонце правди, яке усім життя освітлює», – сказав проповідник.

А відтак єпископ закликав присутніх у храмі людей застановитися над тим чи у серці й душі кожного особисто є достатньо місця для любові, для Божого Слова, для Христа Воскреслого, який освітлює думки, слова і вчинки людини.

«Якщо ми прагнемо, щоб над Україною зійшло Боже сонце і розпочався новий день, і нова сторінка нашої історії, то мусимо дозволити, щоб світло Божої присутності огорнуло нас і, щоб у нашій душі засяяло сонце правди – Христос Господь та Його вічна, безкорислива і вірна до кінця любов», – наголосив архиєрей, закликаючи людей дозволити Богові засяяти у кожному особисто.

«Сонце правди засвітило у серцях конкретних людей: Йосифа, Никодима, Марії Магдалини, Марії – матері Якова, Соломії; а далі додайте свої імена. То сонце має засвітити у ваших душах. Тоді зможемо наблизити довгоочікуваний світанок нашого українського Великодня, якого ми дуже прагнемо і за який щоденно молимося», – сказав на завершення своєї проповіді владика Богдан.

ЦЕ КІНЕЦЬ ЧАСІВ ч. 2

Світлина: Володимир Барченко

Розмова з Сергієм Жаданом

Все це виявилось в історичній перспективі речами короткотривалими і не настільки стабільними, як здавалося. Імперії зла вистачило тридцять років, щоб відновити себе ідеологічно, емоційно, мотиваційно, і знову бути собою, бути імперією зла.

► **Іванна Скиба-Якубова: Щоб уже закрити тему Росії. Ти віриш у її розчакловування?**

С. Жадан: Це неможливо. По-перше, не буде зон, які б контролювалися американською, французькою чи британською арміями. Припустимо, що зараз в цій війні відбувається злам, росіяни відходять на кордони 1991 року. Але неможливо навіть ефемерно уявити, що всередині цього їхнього відьомського казана, де вже четверте століття варяться якісь жахливі речі, процеси, які вони самі вже не здатні ні зупинити, ні спрогнозувати, відбувається якесь покаяння, ревізування, переосмислення. Тому ми розуміємо, що на схід від нас починається зло. Відповідно, припустити, що зараз закінчиться війна і через 5 років російські футболісти знову гратимуть під своїм прапором на чемпіонаті світу, а російські письменники будуть дискутувати з українськими не про війну, а, умовно, про метафори, – не випадає. Я думаю, що це знову ж таки про зміну часів. Навряд чи можливе було попереднє життя в повоєнній Європі в 1945 році. Всі тоді мали пройти цей неймовірно болючий шлях жахливих відкриттів, неймовірної люті, яка згасала довго й повільно.

► **Але ж це і створює цей тонкий простір для маніпуляцій. Це те, про що нам часто говорять. Мовляв, поляки з німцями помирилися, поляки з українцями теж, то й ви з росіянами помиритеся.**

С. Жадан: Ага, мене днями про це польський журналіст питав. Чи ти можеш собі уявити російського президента, хто б це не був, будь-яку людину, яка бодай якось наближена до російського політикуму, хай навіть цей їхній Навальний, який приїжджає в Попасну і стає на коліна? Ні. От і все. [розмова записана ще до новини про смерть Навального – ред.]

► **Що це дає нам?**

С. Жадан: Розуміння того, що так, як було, не буде. Не буде примирення. Можна, звісно, уявити прощення їм від частини нашого суспільства – це буде своєрідна капітуляція. Але в межах цілого українського суспільства це неможливо. Бо після всього, що відбулося за ці 10 років, за останні 2 роки, персональний досвід кількох мільйонів людей не дозволить нашій країні капітулювати.

«Обличчя російсько-української війни», 18.02.2024 р. Український воїн в лісі поблизу Кременної, Луганська область. | Світлина: Diego Herrera Carcedo / Anadolu Agency /

► Це означає, що ми будемо жити в просторі війни завжди.

С. Жадан: Безперечно. Доки не буде переформатування всього простору. Але наразі, я так розумію, до нього ніхто не готовий. Ти ось згадала про поляків і німців, чи там німців і французів. Друга Світова війна не дала відповідей на дуже багато питань. Вона одразу перейшла в фазу «холодної війни». Багато компромісів залишилися прийнятними для тієї чи іншої сторони. Я думаю, що та затягненість травм великою мірою і спрацювала. І неготовність багатьох європейських суспільств іти на конфронтацію з Росією є тому, що це і комплекс провини, і комплекс залежності, і певної недовіри, і комплекс поляризації світу, витворений в ХХ столітті: якщо ти не приймаєш американську модель, то так чи інакше переходиш в табір захисників Росії. Чому ти туди переходиш, яка для тебе в тому користь – ти сам не розумієш. Але ти так звик.

► Європа не може сконструювати альтернативу?

С. Жадан: Європа настільки залежна від власних протиріч і слабкостей, що не в стані приймати чіткі й важливі рішення.

Захисник Авдіївки 30-літній воїн ЗСУ Андрій

Захисник Авдіївки 31-літній воїн ЗСУ Андрій

Захисник Авдіївки 42-літній воїн ЗСУ Володимир

Захисник Авдіївки 41-літній воїн ЗСУ Микола

Світлини: Анатолій Степанов / AFP /, 20.02.2024 р.

► Мені все важче вірити в дієвість інструментів міжнародного права. Скажімо, в Сербії я бачила, як один з найближчих соратників Слободана Мілошевича продовжує не лише бути на свободі, виправданий трибуналом, а й збирати величезні аудиторії і прокачувати настрої наступу на Косово. А знайомі правники розповідають, що Міжнародний кримінальний суд неофіційно блокує можливість створення окремого трибуналу над Росією за злочини геноциду. Але ці інструменти мали б спрацювати, інакше петля злочинів без покарань перезапускається знову й знову.

С. Жадан: Мені здається, в що українці якраз до останнього вірять, так це в Гаагу, як в такий «страшний суд». Це скоріше не про розуміння механізмів міжнародного права, а власне про віру. З другого боку, хто в 1941 році міг собі уявити Нюрнберзький трибунал?

► **Рафал Лемкін.**

С. Жадан: А з тих людей, які перебували під окупацією, воювали? Але зрештою суд відбувся, і це дуже важливо для всього ХХ століття. А ось те, що Росія ніколи не постанала перед судом, ні за злочини царату, ні радянської влади, ні пострадянської, – так, це і є причина всього того, що зараз відбувається.

Ось відбулося падіння Берлінського муру, розлам червоної осі, створилася ілюзія, що західний світ трохи прийшов до тями. Але виявилось, що багато хто не розумів всієї природи цих змін. Багатьом країнам важило отримання своїх преференцій, своїх можливостей торгувати з учорашніми гебістами, які чинили злочини. Історія далі рухається, КДБ не існує – та й слава Богу, цього ніби цілком достатньо, щоб далі захоплюватися Чайковським, Достоевським і потрошку підторговувати з росіянами. Хвиля ідеалізму дуже швидко змінюється намулом прагматизму й особистих інтересів.

«Обличчя російсько-української війни». До питання повернення українських дітей із Росії. У січні 2024 року уповноважений Верховної ради України з прав людини Дмитро Лубинець повідомив, що на той момент Києву вдалося повернути 517 дітей (наразі ця кількість зросла до 528). Загалом з початку повномасштабної війни, за даними української влади, до Росії та на окуповані території росіяни депортували майже 20 тисяч дітей. Російські окупанти стверджують, що вивезли близько 700 тисяч українських дітей. На світліні 36-річний українець Сергій зі своїми племінниками — 10-річною Жасмін та 13-річним Левом, на кордоні України та Білорусі у Волинській області. Це двоє із 11 українських дітей, які за участю Катару повернулися 20 лютого на батьківщину з Росії. | Світлина: Роман Пилипей / AFP /

► За Лемкіним, є чотири складових радянського геноциду в Україні: винищення селянства, інтелігенції, Церкви і переміщення населення. Ми домоглися на міжнародному рівні визнання геноцидом Голодомору 1932–33 років, але не інших трьох складових. Мені імпонує підхід правників із новоствореного Raphael Lemkin Society, які працюють і над визнанням нинішніх дій Росії злочином проти України, і в історичному контексті. Видається страшенно важливим домогтися визнання злочинами не просто останніх дій Росії, а оції геноцидальної тяглості.

С. Жадан: Безперечно важливо, тут зерно того, чому нас багато хто не розуміє. Коли Путін регулярно говорить про те, ніби Ленін чи Сталін зібрали Україну, він же не просто говорить якусь маячню, він знає, що це зерно, яке падає на добре підготований ґрунт. Радянська історіософія, імперська, навіть ліберальна базувалися на тому, що ми один народ, одна культура. І яким би ти лібералом не був, Солженіциним чи Бродським, ти все одно скажеш, що без Росії Україна неможлива. І що конфлікти, мовляв, можливі лише тому, що частина українських політиків чи інтелектуалів хочуть вивести Україну поза межі Росії. Але правда – вона з іншого боку. Вона в тому, що Україна якраз у межах Росії існувати не може. Історія і програної війни Української Народної Республіки, й історія Розстріляного Відродження – вона саме про це. Можна розповідати цю історію як історію про митців, яких було закатовано, репресовано, які втратили можливість творити, і що це велика культурна втрата – так, так і є, але це насамперед історія про те, як люди спробували реалізувати цю ілюзію, спробували побудувати в межах імперії незалежний концепт і прийшли до дуже логічної поразки, тому що такого формату не передбачено історією.

Для Росії існування України неприйнятне. Так, як одна з народностей Росії ми можемо існувати, мати якусь декоративну культуру. А якщо Україна претендує на незалежність – вона має бути знищена. Через знищення селянства, церковників, письменників, переміщення цілих етносів. Так, це історія цілого століття.

«Обличчя російсько-української війни», 25.02.2024 р. Президент Володимир Зеленський на прес-конференції за підсумками двох років війни уперше озвучив кількість воїнів ЗСУ, які загинули з початку повномасштабного вторгнення, — 31 тисяча осіб. Число поранених та зниклих безвісти він не назвав. Крім того, за даними Зеленського, за два роки бойових дій загинуло 180 тисяч російських окупантів. | Світлина: Валентин Огіренко / Reuters /

► Зараз і по всій Україні, і в нашому Харкові зокрема відбулась чергова хвиля перейменувань, у тому числі в центрі з'явилися вулиці Леся Курбаса, Миколи Хвильового. І якщо умовне наше коло це робить щасливими, то подекуди знаходяться голоси, які обурюються, що вулиці назвали «іменами комуністів». Інколи й нашим іноземним колегам незрозуміла ця логіка.

С. Жадан: Варто було б до цього покоління 1920–30-х поставитись не просто як до якихось сліпців, які не бачили, куди вони рухалися, що робили, а все ж таки як до заручників тієї ситуації. Попри всі початково катастрофічно несприятливі умови, вони все ж таки спробували з цього витворити якусь свою модель України. Не вдалося, українці заплатили настільки високу ціну, що варто було б сьогодні це розглядати як урок.

В основі національної революції була дуже важливою соціальна складова, і той, хто її захотів би ігнорувати, був би приречений на виключення з процесу. Селянам потрібна була земля, робітникам робота, інтелігенції потрібна була справедливість, а вона асоціювалася не зі старими монархіями, які розв'язали величезну криваву бійню, а з соціальними гарантіями і правами.

► Та й сама ліва ідея на той момент ніби не така вже й погана.

С. Жадан: Як на мене, вона погана й шкідлива, вона суперечить багатьом базовим потребам і уявленням суспільства. Але річ не в тому. А в тому, що для більшості сьогоднішніх критиків українських лівих діячів 1920-х років, ліва ідея – це не Драгоманов, не Франко, не Грушевський, а симулякр комуністичних партій 1990-х, які спекулювали навіть не на риторичі Маркса чи Енгельса, а на брежневській ковбасі.

А весь проєкт України великою мірою базувався на підшкірному розумінні того, що нам потрібна своя держава, а все інше ми потім вирішимо. Головне мати оцю ось коробку, яка буде наша. Це як молода родина, яка довго жила в комуналці, і раптом їм дають свою квартиру, без меблів і ремонту, але головне поселитися, щоб ніхто не чіпав, а далі вже обживемося.

«Обличчя російсько-української війни». 15 березня російські окупанти завдали двох ракетних ударів по Одесі. Вдруге ракети було запущено, коли рятувальники працювали на місці першого удару. Загибло понад 20 людей, зокрема рятувальник – 39-річний водій-пожежник Віталій Алімов. 18 березня Алімова поховали у місті Білгород-Дністровський Одеської області. | Світлина: Віктор Саєнко / AP /

► **Нинішні літератори теж вимушені бути частиною соціальних зрушень.**

С. Жадан: Погано, що культура досі є частиною політики. Але ці процеси змінюються і не є тотожними процесам 1980-х, коли існувала ось ця євтушенківська концепція, що *«поет в Росії більше, ніж поет»*, і якщо ти був письменником, ти був зобов'язаний бути трибуном, іти в яку-небудь партію, або створити свою і займатися тим, чим ти займатися не зобов'язаний. І це ж не тому, що наші письменники були аж такими політично заангажованими, а тому що цьому сприяла відсутність політикуму як такого. Коли політиками стають поети, це погано і для літератури, і для політики.

► **Але ж це може бути про інше. Як казав Кшиштоф Чижевський, говорячи про українських літераторів початку повномасштабного вторгнення, «поезія це завжди дія, але інколи і дія це поезія» – маючи на увазі те, що люди «з літератури» стали тотально залучені в порятунок країни як військові або волонтери.**

С. Жадан: А чому тут треба виокремлювати письменників, а не виокремлювати, скажімо, айтішників, які теж кинули свої роботи і почали займатися гуманітаркою або вивозити людей? Чим в цій ситуації поети краще? Це знову ж таки певна романтизація образу митця, творця, такого собі Данко, котрий витягає якісь свої внутрішні органи, щоб освітити дорогу, це романтична настанова кінця 19 століття, яка не працює.

Про це не прийнято говорити, але погодься, що наше волонтерство – це не так про силу й міць українського суспільства, як про слабкість держави.

Коли ти змушений купувати ці ось побиті машини, які давно мали бути в армії, нічого в цьому хорошого чи героїчного немає. Ми це робимо тільки тому, що ми на одному кораблі, і якщо він буде тонути, ми потонемо всі.

Хочеться сподіватися, що коли війна завершиться, це все буде дуже хорошою прошивкою для суспільства. Покладання на себе, але не заради себе. Покладання на себе з розумінням того, як багато ти можеш зробити для інших. Розуміння й оцінювання своїх сил, але не протиставлення державі, а її захист.

Ми ось говоримо про 33 роки протистоянь і майданів, але часто це закінчувалось там, де ти вирішував свої інтереси. Ти повертався додому, а те, проти чого протестував, відживлювалось і ситуація закріплювалась. Великою мірою, це й причина поразки УНР, коли інтереси громади закінчувались межами цієї громади, і піти в сусідню волость, щоби там добити ворога, вже видавалося недоцільним. Я свої городи захистив, чого я піду туди воювати. Це нерозуміння перспективи, яке виявилось фатальним.

Дуже хочеться, щоб цього разу ця циклічність розірвалася, щоб ми зірвали різьбу української безнадійності.

«Обличчя російсько-української війни», 12.03.2024 р. На боці України воюють добровольці з багатьох країн світу, зокрема з Грузії. 12 березня у Києві попрощалися з бійцями «Грузинського легіону» 28-річним Нодаром Насіровим та 40-річним Георгієм Гогіашвілі, які загинули в бою 7 березня. | Світлина: Єфрем Лукацький/ AP /

► **Давай спробуємо насамкінець усе ж про літературу. Можливо, в менш загрожених суспільствах і цієї залученості письменників у громадське життя мало би бути менше, і історії мало би бути менше в наших розмовах.**

С. Жадан: Мені здається, що це виокремлення культури не те, щоб неправильне, воно мало що пояснює. Згадай Варшавське повстання, скільки там воювало акторів, письменників – не тому, що вони були письменники й актори, а тому, що вони були варшав'янами передусім. І українські актори, письменники, музиканти сьогодні воюють не тому що вони актори, письменники, музиканти, а тому, що вони українці. Такі само українці, як бізнесмени чи священники.

► **Але цей досвід впливає на те, що відбувається в поезії чи загалом літературі; його вже не виймеш. Твоя остання за часом збірка, «Скрипниківка», – це історія, в якій і головний персонаж, і простір дії, – це мова. І це промацування мови, яка німіє і сама себе намагається віднайти. І от твій перший вірш після вторгнення, вже аж червневий, – це такий ніби дозвіл собі говорити.**

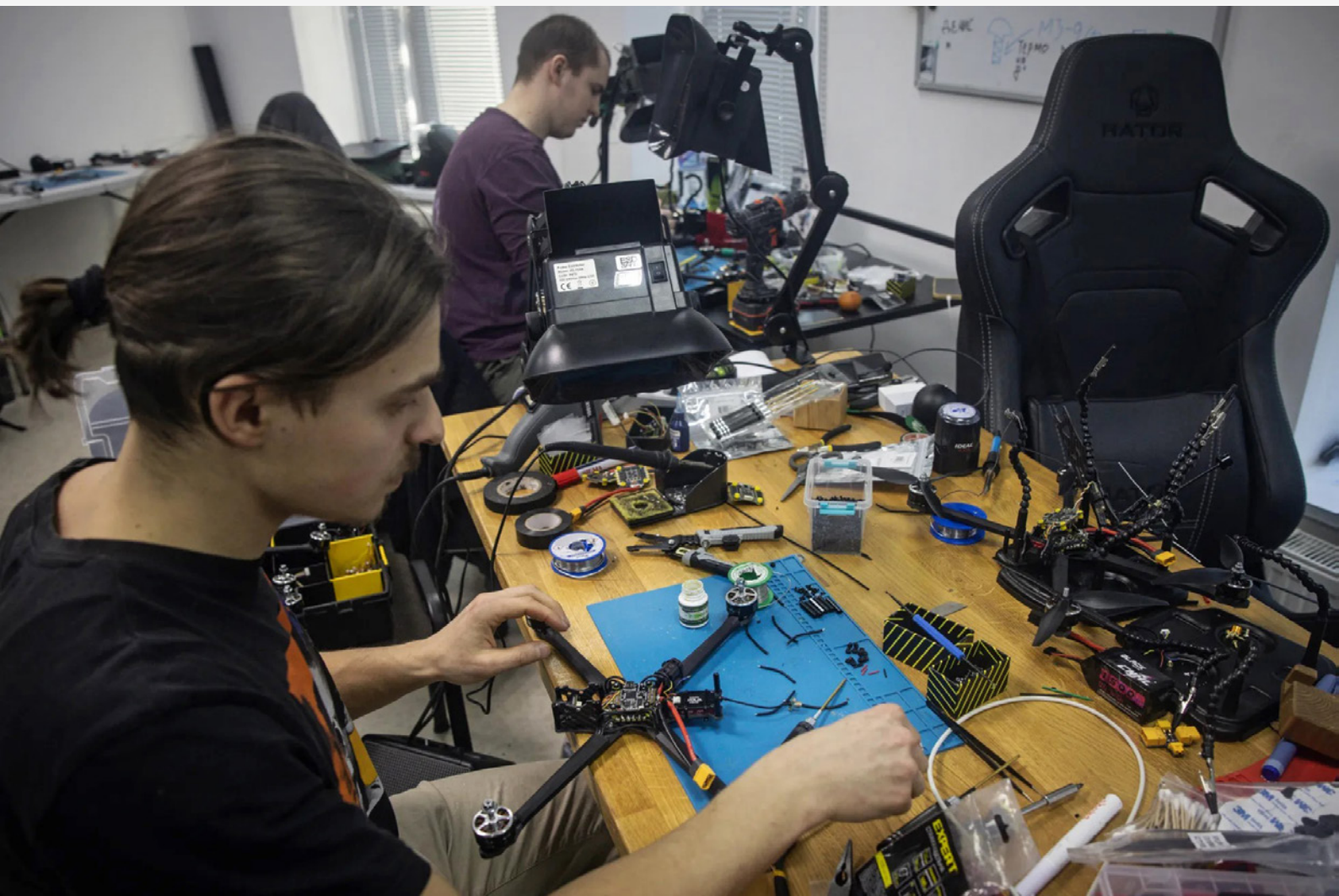
С. Жадан: Безперечно, це внутрішні сумніви. За ці два роки змінилася вага багатьох слів. Значення ніби ті самі, але вони в багатьох випадках дуже мало що значили, і тут не може бути загальної міри ваги, тут багато чого залежить від особистого досвіду. І мені здається, зараз говорити про літературу і те, що в ній змінилося, нема сенсу.

Можна робити огляди, систематизувати, робити антології, збірки, це правильно, добре, але те, що з нами відбулося, ми побачимо трішки пізніше. Все, що з нами відбувається, відбувається в дуже заму́тненій воді.

Ми вихоплюємо шматки процесів, чийсь голоси чуємо, бачимо якісь рухи, але цілісного розуміння цього нового ландшафту зараз ніхто не може зробити. Мені здається, що найбільш чесними історіями зараз є історії очевидців, хронікерів, репортерів.

► А яка роль поезії в цьому?

С. Жадан: Роль поезії – тішити нас ілюзіями. Ілюзіями спокою, віри і рівноваги. Поезія це взагалі великою мірою про ілюзії. Начинивши *нон-фікшн* деталями, зробивши його більш кривавим, ти не робиш його більш переконливим. Це як ікони, на яких ну дуже криваві сцени Христового розп'яття або мук святих. І ці криваві ікони зазвичай менш переконливі ніж ті, де святі більш спокійні і врівноважені.

«Обличчя російсько-української війни», 03.03.2024 р. Виробництво дронів у Львові. Співробітники української компанії HentaiFPV за роботою. 2024 року Україна планує випустити мільйон FPV-дронів – безпілотників, які через відеокамеру передають пілотам «вид від першої особи» і дозволяють обходитися без підтримки автоматки, наприклад, орієнтації за сигналом супутникової навігації. Це робить дрони дешевшими та стійкішими до радіоелектронних перешкод. | Світлина: Chris McGrath / Getty Images /

► Тобто поезія нічого не пояснює?

С. Жадан: Вона нічого не пояснює, хіба що те, наскільки ми живі, наскільки ми здатні на щось реагувати. Це як певна шокова терапія. Наскільки ти в принципі здатен, повернувшись на слово, заплакати, засміятися, вивчити, повторити. Це скоріше про нас, а не про світ, не про реальність. Це щось внутрішнє. У мене загалом дуже скептичне ставлення до всього, що зараз пишеться, і до того, що я зараз пишу, передусім. Це не означає, що не треба писати. Навпаки, треба писати багато, цілком можливо що в тому, що зараз робиться, витворюється щось якісно інакше. А якщо не писати, нічого не вийде. Чекати, що коли закінчиться війна, в приміщенні Спільки Письменників з'явиться Капітан Гемінгвей чи Капітан Ремарк, наївно, так не буде. Очевидно, що зараз щось прописується, випикується, але мені здається, що великою мірою література знаходиться там ще, до 24 лютого 22 року, за окремими винятками, проривами, окремими текстами. Але, звісно, це моє суб'єктивне враження. *(кінець серії)*

Джерело: dwutygodnik.com

НЕ ВИТРИМАЛО СЕРЦЕ...

У Путивлі (Сумська область) на місцевому цвинтарі з'явилися дві могили з різницею у кілька днів: матері та сина. 7 квітня у місті попрощались з 25-річним Владиславом Стешковим, який загинув на фронті. А через день померла його мати Віталіна.

Жінці стало погано після похорону, її відвезли до лікарні, проте врятувати не вдалось – у неї не витримало серце.

Владислав Стешков був сапером, він підірвався на міні.

**Царство небесне!
Вічна слава Герою!**

Джерело: «Правда»/Телеграм

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: Александер Малаховський

ЦЬОГО ДНЯ У 1945 РОЦІ ВІДБУВСЯ АРЕШТ ІЄРАРХІЇ УГКЦ

11.04.2024 р.

11 квітня 2024 року минули 79-ті роковини трагічних подій початку ліквідації УГКЦ. Саме цього весняного дня у 1945 році, за наказом сталінського режиму, було заарештовано митрополита Йосифа Сліпого та всіх греко-католицьких єпископів у Львові та Станіславові.

У цей день Народний комісар державної безпеки УРСР та прокурор Львівської області затвердили рішення позбавити владику Григорія Хомишина волі. Того ж дня працівник Станіславівського управління Народного комісаріату державної безпеки Свистун отримав ордер № 634 на арешт і обшук єпископа. У ніч на 12 квітня 1945 року також було заарештовано нового митрополита Й. Сліпого та єпископів Микиту Будку, Миколая Чарнецького, Григорія Хомишина, Івана Лятишевського та велику кількість священників.

У 1945–1946 рр. все вище духовенство УГКЦ разом з працівниками курії, викладачами теології та філософії богословських академії та семінарій, ченцями (близько тисячі осіб) було заарештовано і вивезено на схід.

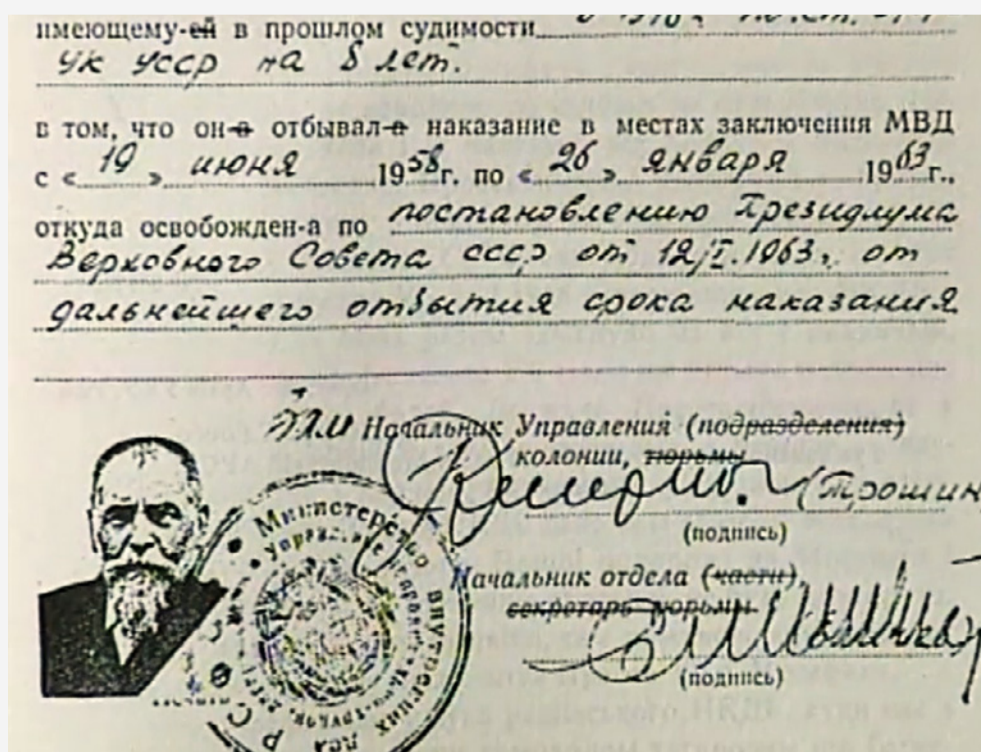
Шляхом репресій радянська влада намагалася змусити ієрархію Греко-Католицької Церкви погодитись на об'єднання з російською православною церквою. Однак, жоден з усіх заарештованих єпископів не погодився на співпрацю.

Пропонуємо

[переглянути](#)

документальний фільм про ці події, знятий пресбюро УГКЦ у 1995 році. В основі фільму рідкісні спогади патріарха Йосифа Сліпого, інтерв'ю репресованих священників о. Володимира Мороза та о. Миколи Пристая, архівні матеріали з історії ліквідації УГКЦ та пастирське слово блаженнішого Мирослава-Івана Любачівського. Оповідачем у фільмі виступає слуга

Божий кардинал Любомир Гузар (1933–2017), тоді ще архимандрит. Автор сценарію – Оріся Потупа. Опубліковано в квітні 2015 року для медіаресурсу УГКЦ.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ОТЕЦЬ ЮРІЙ КОВАЛЬСЬКИЙ – В'ЯЗЕНЬ АУШВІЦА

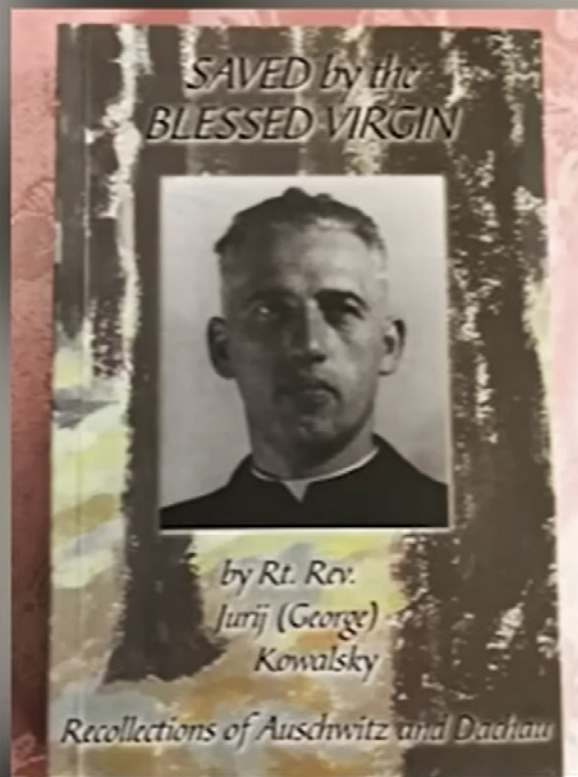
Документів і свідчень про священників Української Греко-Католицької Церкви, які були в'язнями німецьких концтаборів, не так багато, хоча їх ув'язнювали сотнями. Про одного з них – о. Омеляна Ковча – священномученика, пароха Майданека, стало відомо лише на початку 1990-х завдяки документам, які знайшла його донька, і людям, яких він рятував у таборі. Спогади про перебування в Аушвіці о. Юрія Ковальського – одне з небагатьох свідчень священника, якому пощастило вижити.

Про о. Юрія і його книжку спогадів-свідчень для «Історій з історії УГКЦ» розповідає п. Юрій Скіра.

У 1945 році австрійський психіатр Віктор Франкл написав свою знамениту книжку – *«Людина в пошуках справжнього сенсу. Психолог у концтаборі»*, де описав власний досвід виживання в Аушвіці і подав глибокий психологічний аналіз пережитого.

Наприкінці 1970-х український греко-католицький священник о. Юрій Ковальський написав спогади про пережите в Аушвіці. Він описав особистий досвід виживання і, що важливо, відповів на питання: як це – бути священником в Аушвіці? Книжка, яка вийшла вже після смерті отця, стала унікальною, адже це – чи не єдине свідчення очевидця про життя духовенства УГКЦ у нацистських таборах.

Отець Юрій Ковальський народився 1907 року в с. Ванів, що на Сокальщині, у священничій родині. У 1925 році закінчив державну гімназію у Станіславові (тепер – Івано-Франківськ), навчався у духовній семінарії. Пресвітерські свячення отримав із рук Йосафата Коциловського 1931 року. Потім душпастирював у Добромилі, а під час війни був парохом у селі. Там із матір'ю переховував євреїв, які втікали з поїздів, що прямували зі Львова до табору смерті в Аушвіці. За це наприкінці літа 1943 року німецька влада його заарештувала. Спочатку, до жовтня 1943 року, він перебував у тюрмі на Лонцького. Під тортурами з нього намагалися вибити покази щодо інших людей, які допомагали євреям. Священник нікого не видав і його відправили до Аушвіца.

Коли отець прибув до Аушвіца, той уже функціонував третій рік і за цей час перетворився на розгалужену систему концтаборів. Там священник отримав татуювання і став номером 154792. Під час реєстрації потрібно було здати всі цінні речі. Отець мав золотий медальйон Матері Божої Неустанної Помочі. Він його не віддав і на свій страх та ризик переховував упродовж всього ув'язнення. Він постійно молився до Богородиці про опіку, і пізніше говорив, що саме Їй завдячує порятунком.

Щоденне життя в Аушвіці було суцільною небезпекою, а кожний прожитий день – перемогою над смертю. У таборі священник був свідком, як майже щодня по кілька людей вчиняли самогубство, кидаючись на електричні дроти довкола табору. Отець за час ув'язнення був на різних роботах: прокладав дороги

біля Освенціма, мив посуд на таборівій кухні, був сміттярем і навіть сортувальником одягу вбитих євреїв.

Весь цей час він беріг у собі надію на майбутнє. Та коли фронт наблизився до Галичини, надія почала гаснути, втрачено відчуття того, що повернешся додому. Це відчуття підсилював і голод – посилки з дому перестали надходити. У ці гіркі дні поодиноким розрадою отця було священниче середовище – група, у яку він потрапив перед відправкою до Дахау.

Перед тим, як покинути Аушвіц, німці підступно вирішили зробити так, щоби священники нікуди не поїхали – загинули там. Їхню групу було скеровано на такі роботи, на яких люди не витримували й помирили. Та один із польських священників знав канцеляриста з того блоку, і той вніс їх усіх до списку робітників на складі Д. Так отці вижили і виїхали до Дахау. Життя там було таким же важким. Дошкуляв голод. Німеччина голодувала, тому зовсім не дбала про в'язнів. Ослаблений недоїданням, отець тяжко перехворів на тиф, але вижив.

29 квітня 1945 року страждання закінчилися – американські війська визволили табір. У наступні роки о. Юрій поволі повернувся до здоров'я. Він став активним душпастирем у Канаді й помер 1980 року. Описаний ним досвід ув'язнення та виживання в роки Другої світової війни залишився безцінним джерелом для історії переслідувань нашого народу та Церкви.

Підготувала Оксана Козак,
[Департамент інформації](#) УГКЦ